

## Реч горе сече и убија него мач

Драга бако,

Прошло је скоро седам месеци од када си се разболела и преселила у други град. Том селидбом као да си однела мамин осмех, лепо расположење и сву позитивну енергију коју је делила са мном ових осамнаест година. Свесна ситуације, не замерам ти што си однела ону позитивну страну маме, јер теби је то у болници и најпотребније, али замерам ти што си са собом "понела" њену чоколадно браонкасту косу и оне крупне руке, које су ме најнежније и најтоплије грлиле. Да, бако, од када си у болници, мама више није слатка бринета, већ је њено теме главе прекривено црном, густом косом која јој даје изглед неке црне даме, који не приличи мојој мами од 36 година. Не само да се офарбала, већ је и видно смршала. Као што рекох оне крупне руке, полако постају све тање, меканије и слабије, а са онако опуштеном кожом изгледају као да су од неке старе баке. Но, бако, да не дужим више, када се све сабере и одузме, мој однос са мамом мало се променио. Не знам да ли је то због твог одласка, братових лоших оцена или неког мог тинејџерског понашања, само знам да се променио.

Превише бих тога имала да ти испричам, као сестри рођеној, најбољој другарици, као некоме себи најближем, али знамо да је то немогуће. Зато, бако, укратко ти пишем ово писмо, да олакшам себи душу. Колико год ово грозно и себично звучало, јер мислим само на себе, нека мука ме натерала да узмем оловку и напишем ти га.